

PROCHAINEMENT

HERMAN VAN VEEN

présente

le spectacle musical

Juliette

en souvenir de Margot Fonteyn

avec

Gaëtane Bouchez, Michel Voletti et Lilja Hermannsdóttir

PROCHAINEMENT

HERMAN VAN VEEN

présente

le spectacle musical

Juliette

en souvenir de Margot Fonteyn

avec

Gaëtane Bouchez, Michel Voletti et Lilja Hermannsdóttir

Juliette

het verhaal

Een engel verschijnt om iemand op te halen. Hij ontmoet de ballerina Margot Fonteyn. Ze werkt in Parijs en woont er naast haar assistente Charlotte. Margot is getrouwd met een Panamese bon vivant, verliefd op een bewonderaar, heeft een zielsverwantschap met Rudolf Nureyev, de beroemdste danser van zijn tijd. De vraag is

voor wie komt de engel?

Het decor is eenvoudig. Drie grote spiegels, een vleugel, drie stoelen en een wit achterdoek voor filmprojecties.

MARGOT FONTEYN Prima ballerina Margaret Evelyn Hookham, artiestennaam Margot Fonteyn, 18 mei 1919 - 21 februari 1991, was een vrouw met een unieke schoonheid en een lichaam geschapen om te dansen. Ze was gedisciplineerd als een uurwerk, wereldwijd geliefd om haar kunst, bekritiseerd om haar politieke onverschilligheid. Onbetwist de belangrijkste danseres van haar tijd. Een gewillig instrument voor de belangrijkste choreografen uit die periode; Frederick Ashton en Roland Petit. Danspartner en harts-vriendin van de legendarische Russische danser Rudolf Nureyev.

Getrouwd met de Panamese politieke bon vivant Roberto Areas, vriend van dictator Manuel Noriega, hij overleefde een moordaanslag uitgevoerd door de echtgenoot van zijn minnares. Margot Fonteyn werd 72 jaar, door Koningin Elisabeth benoemd tot Dame of The British Empire, ze overleefde haar man en stierf aan kanker.

Juliette

de spelers

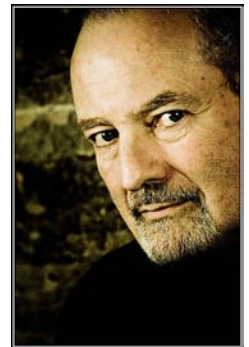
GAËTANE BOUCHEZ 19 november 1962, Mons, België. Danste na haar studie bij het Koninklijk Ballet van Vlaanderen, Ballet de Wallonie, Roland Petit in Marseille en het Harlekijn Danstheater. Studeerde, parallel, aan de “Opéra de Paris” waar zij haar diploma klassieke danspedagogie behaalde. Haar acteerdebuut maakt zij in *The First Lady*, een muziektheatervoorstelling over Jacky Kennedy Onassis. Haar grootste succes tot op heden was de prachtige rol die zij speelde in *Mata Hari*, waarover de kranten schreven;

“Somptueuse... Envoûtante” Le Figaro Magazine

“Impressionnant... Inoubliable” L’Officiel des Spectacles

“Un bijou de grâce et de sensualité” France Bleu

MICHEL VOLETTI Mis au monde au Gabon par le Docteur Schweitzer, il quitte l’Afrique quelques années plus tard pour l’Indochine, avant de s’installer à Cannes. Le Bac en poche, il monte à Paris où il suit les cours de François Florent et d’Andréas Voutsinas. Très vite, on le voit au théâtre, à la télévision et au cinéma. Il décide alors de partir pour les Etats-Unis. Au théâtre, il y travaille avec notamment Lee Strasberg, Stella Adler, intègre la Shakespeare Company de Los Angeles... Au cinéma, il est engagé par entre autres Andy Warhol, Francis-Ford Coppola, Paul Mazursky. Pour la télévision, il tourne dans de nombreuses séries parmi lesquelles *Magnum*, *Dallas*, *Mac Gyver*, *Clair de lune*... L’aventure américaine durera 12 ans ! De retour à Paris, il reprend le chemin de la scène (notamment lors de la tournée mondiale de *Jeanne d’Arc au bûcher d’Honneger/Claudé*, aux côtés de Marthe Keller...), des plateaux de télévision (sous la direction de Franck Apprederis, Joël Seria, Josée Dayan, Denis Berry, etc.) et de cinéma (avec Eric Rohmer, Cyril Collard, Jean-Michel Verner, etc.). Cette année, on a pu le voir aux côtés de Clive Owen dans le film *The International*. Il prête aussi sa voix à de nombreux films, dessins animés et séries télévisées.

Juliette

de auteur en regisseur

HERMANNUS (HERMAN) VAN VEEN, (Utrecht, 14 maart 1945) is een Nederlands artiest. Hij speelt viool, zingt, schrijft, componeert, regisseert, acteert, schildert en is activist voor de Rechten van het Kind.

Herman van Veen groeide op als enige jongen in een arbeidersgezin. Hij studeerde, viool, zang en muziekpedagogie aan het Utrechts Conservatorium. In 1965 maakt hij zijn theaterdebuut met het muzikaal clowneske soloprogramma Harlekijn. Sindsdien reist hij de wereld rond en speelt zijn voorstellingen in vier talen. Na een verzoek van Unicef Nederland en het Haagse Residentie Orkest schreef Van Veen in 1976 een theatervoorstelling over de moedige eend Alfred Jodocus Kwak. Van deze voorstelling werd in 1979 een prentenboek uitgebracht, in 1987 werd Alfred J. Kwak een stripfiguur, waarvan in Japan in 1989 een tot cult geworden 52-delige animatieserie werd gemaakt die wereldwijd te zien was. Van zijn hand verschenen tot op heden zo'n 170 cd's, 20 dvd's, een zeventigtal boeken, tientallen scenario's voor onder meer de speelfilms *Uit elkaar* en *Nachtvlinder* en voor

de muziektheatervoorstellingen *Jukebox*, *de Kamerrevue*, *Lune*, *The First Lady* (samen met Lori Spee), *Chanson de Daniël*, *Mata Hari*, *Windekind* en *Een Dag in September*. Momenteel werkt hij aan *Juliette*.

Hij was jarenlang vrijwilliger, bestuurslid en welwillendheids-ambassadeur voor Unicef Nederland. Tevens stichtte hij verschillende organisaties waaronder de Stichting Colombine, de Stichting Alfred Jodocus Kwak, de Stichting Roos en de Herman van Veen Foundation. Al deze organisaties zetten zich in en vragen aandacht voor de rechten van het Kind door middel van kennisoverdracht en bescheiden projecten in ontwikkelingslanden en Europa.

Van Veen is drager van de Louis Davidsring die hij in 1976 uit handen van Wim Kan mocht ontvangen. In 1993 werd hij door de koningin benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau. In 1999 kreeg hij uit naam van de Duitse Bondskanselier het Verdienstkreuz am Bande des Verdienstordens der Bundesrepublik Deutschland vanwege zijn bijzondere bijdrage aan de Duits-Nederlandse verhoudingen. In 2008 is Herman koninklijk gepromoveerd tot Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw. De Vrije Universiteit Brussel verleende Herman eind 2009 een Eredocraat als uiting van waardering voor zijn geëngageerde internationale culturele uitstraling en maatschappelijk engagement. In de loop der jaren is Herman van Veen vele malen onderscheiden, onder meer met de Goldene Kamera (Alfred Jodocus Kwak), een Silberne Bär (filmfestival van Berlijn), acht Edisons, de Radio 2 Zendtijdprijs 2002, de Prix d'Humanité, Le Grand Prix de l'Académie Charles Cros de Littérature Musicale 2003 voor de theatervoorstelling en cd *Chapeau*, le Prix de l'Organisation Internationale de la Francophonie 2003 voor de cd *Chapeau* en met diverse prijzen op The International TV- en Filmfestivals in New York.

In 2004 werd hem de World Peace Flame overhandigd, een symbool voor vrede, vrijheid, eenheid en waarheid, geïnspireerd op de eeuwige vlam die in het huis van Mahatma Gandhi brandt. De Club van Budapest reikte in 2005 aan Van Veen de Planetary Consciousness Award uit, een onderscheiding die ook Michael Gorbatsjov en Nelson Mandela ten deel viel. In dat jaar ontving hij uit handen van Sabine Christiansen in de Rolduc Abdij te Kerkrade tevens de Martin-Buber-Plakette 2005 voor de manier waarop hij met respect en liefde betrokken is bij de medemens. Deze in 2002 ingerichte onderscheiding ging voor het eerst naar de oud Bondskanselier Helmut Schmidt en in 2007 naar mensenrechtenactiviste en topmodel Waris Dirie. Herman van Veen is sinds 2005 ambassadeur voor de stichting Music in the Middle East.

Na de dood van zijn ouders is Herman van Veen gaan schilderen. Hij maakt voornamelijk monochroom abstract werk, dat inmiddels in een aantal Europese gallery's en musea te zien is. In februari 2008 werd er een Nederlandse postzegel van hem uitgebracht, een mijlpaal die – naar eigen zeggen – de helft van zijn leven markeert.

Juliette

de expositie

Geïnspireerde door het thema van Juliette maakte Herman van Veen 14 doeken. Schilderwerk waarover Frans Boenders, Kunsthistoricus en Voorzitter van de Koninklijke Vlaamse Academie van België voor Wetenschappen en Kunsten, zei;

Als je dicht bij zo'n ruimhartig schilderij staat gaat de kleur je geleidelijk in het gezicht gloeien; je lijkt onder een koepel van louter kleur te verdwijnen; stukje bij beetje trekt de moederkleur door je heen en maakt je deelgenoot van haar warmte dan wel haar koelte. Je verwijlt in verfvelden die geen afbakening verdragen en hun weelderige ruimte aan jou overreiken. Allicht is het die ervaring waarop ook Van Veen zinspeelt als hij verklaart dat hij 'alleen maar het licht vangt', dat hij schildert om 'de sereniteit terug te krijgen'. Uiteindelijk gaat het hem om dezelfde essentialia, waarover hij op de scène zingt – geboorte en dood, vaders, moeders en kinderen, bomen en dromen.